

KOMÁROMI JÓZSEF SÁNDOR:

Májusi kirakat

MESE

Vasútra mentünk fiammal ketten,
terveztünk messzi, nagy utat —
diófa alatt fecskefiókák
próbálgatták a szárnyukat.

Fiam megállt, és én is megálltam,
amíg nem ránk alkonyodott;
visszafordultunk s alig is bántuk,
hogv lekéstük a vonatot.

ÉKSZER

Ma déliben én is találtam egy
kedvemre való ékszert.

Zivatar elől kapualjban
kerestem menedéket,
egy lány jött arra: orrahegyén
pajkos záporcsöpp fénylett.

VÁGY

Kósza esti séta közben
belestem egy sötét lakásba:
a szomszéd szoba halvány fénye
ráesett a zongorára.

Tűzvészé lobbant húnzó vágyam:
miért nem muzsikussá váltam!

A J Á N D É K

Reggel az utcán, épp ütötte hetet,
rámnevetett egy csunya kisgyerek.

Latolgom: különbbé válnék,
ha tagadnám, hogy meghatott
ez a törékeny, csöpp ajándék?

B Á N A T

Ma még élet vagyok,
könny és csók a sorsom,
szívemet a tűznyár
ege alatt hordom —
néha verset írok,
új igrices módra:
fekete betűkkel,
fehér papirosra.

S mintha élő élet
sose lettem volna,
csak egy elfelejtett,
sirdogáló néta —
így maradok egyszer,
papirosra róva:
fekete betűkkel,
fehér papirosra.